

HET CORDON VERBROKEN

Een wedstrijd zal het zijn voorgoed
In liefdes eerlijke' overvloed,
Die door geen deelen minder wordt.

Al wat van u hoort lijven we in
Met u bij Hollands huisgezin.

Boutens

Zoo stond het in de krant: het cordon werd opeens verbroken. Eerst stonden de menschen heel keurig in rijen te wachten. Ze praatten — ze lachten — ze keken uit — „daar komen ze!” Nee. Ze zijn het niet. Gejuich! Nü dan. Mis. Loos gerucht. De menschen dringen wat naar voren. Maar de politie kent haar taak. „Terug, menschen, terug!” En de menschen gaan terug. Ze zijn gehoorzaam en beleefd. Zooals 't behoort. De politie gedraagt zich ook beleefd. Doet haar plicht. Zoo moet het ook. De weg moet vrij blijven voor de Prinses en den Prins. En de menschen weten het goed, dat zij hun plaats in letterlijken en figuurlijken zin moeten kennen. Maar daar opeens — daar *komen ze*, neen — *ze zijn er*. Ja, iedereen weet het wel: Hare Koninklijke Hoogheid; Zijne Doorluchtige Hoogheid. Paleismenschen! De Dochter der Koningin en Haar Verloofde, de Prins zur Lippe-Biesterfeld.

Dit eischt afstand.

Dit maakt vanzelf afstand.

En men zou zeggen, gegeven onzen volksaard: nu wordt de houding der menschen gepast gereserveerd.

Een vreemde Prins in 't land, zoo maar opeens. Eerst eens afwachten, wat dat wordt.

Maar 't gaat anders. Gejuich! Gejubel! Oranje boven! Lang zullen ze leven!

Daar is... Prinses Juliana; Juliana van onze Koningin, ja, maar ook van ons volk. Het Kind, waarvan ons Nederlandsche volk zooveel houdt, zóóveel als het zelf dat volk bemint. Het Kind van veel gebeden. Aan zoo'n Kind voelt men zich verbonden.

En daar is Prins Bernhard; Bernhard van onze Prinses, ja, maar daardoor ook van ons volk. En ze zijn het samen zeer eens geworden en ze zijn gelukkig. Het is te zien, dat ze gelukkig zijn. En de Koningin is geluk-

188

kig. En daarom is het volk gelukkig. En dat volksgeluk uit zich spontaan in die eigenaardige volkshulde. Het is *onze Prinses, onze Prins*. De grooten, de jongeren dringen naar voren.

Nee, dit is geen ongehoorzaamheid nu aan de politie. Dit is geen verzet tegen de gestelde machten. Geen overtreding van een bevel. Verzet — dat kan de politie wel baas.

Maar dit is de kracht der liefde, die zich laat gelden. Der oude, altijd jonge liefde. Zij laat op en slaat uit. En tegen deze liefde staat nu de politie even machteloos. Het cordon wordt verbroken.

En de dienaren der politie zien het glimlachend aan. Ze begrijpen het. Ze gevoelen het.

Natuurlijk moet zulk een uiting haar grens hebben. Ook deze liefde vraagt de tucht van het verstand. En ook hier zou de grens overschreden kunnen worden. Daarvoor dient gewaakt door die liefde zelf.

Het cordon werd verbroken.

Zoo stond het in de krant. En in de kleinste dorpen heeft men het gelezen en heeft men er van genoten.

„Als wij daar eens bij geweest waren!”

„Hadden wij daar ook maar gestaan!” Dan...

Oranje boven! Lang zullen ze leven! De Prinses en de Prins midden tusschen de menschen. Nu zijn ze thuis. Bij het Nederlandsche volk.

En wie hebben het cordon nu verbroken?

Die Hagenaars? Die anderen?

Die zoo maar naast en achter het vorstelijk Paar liepen?

Die beiden zoo maar tusschen hen in namen om ze daarmee te zeggen: U hoort bij ons. Prinses Juliana wist het wel en Prins Bernhard weet het nu ook: Oranje en Nederland zijn één. Ja, dat is een leus, maar dat is meer dan een leus, dat is een feit. Zoo voelt het de Koningin, zoo de Prinses, zoo de Prins, zoo het volk.

De band tusschen Oranje en Nederland is onverbreekelijk.

En wie hebben het cordon nu verbroken?

Dacht u, dat dit zoo zou gebeurd zijn, als niet op dien onvergetelijken morgen de verloving op zulk een sympathieke, liefdevolle wijze was meegedeeld aan het volk? Hare Majesteit de Koningin vertelde, hoe blij zij was met het geluk van Haar beminde Dochter.

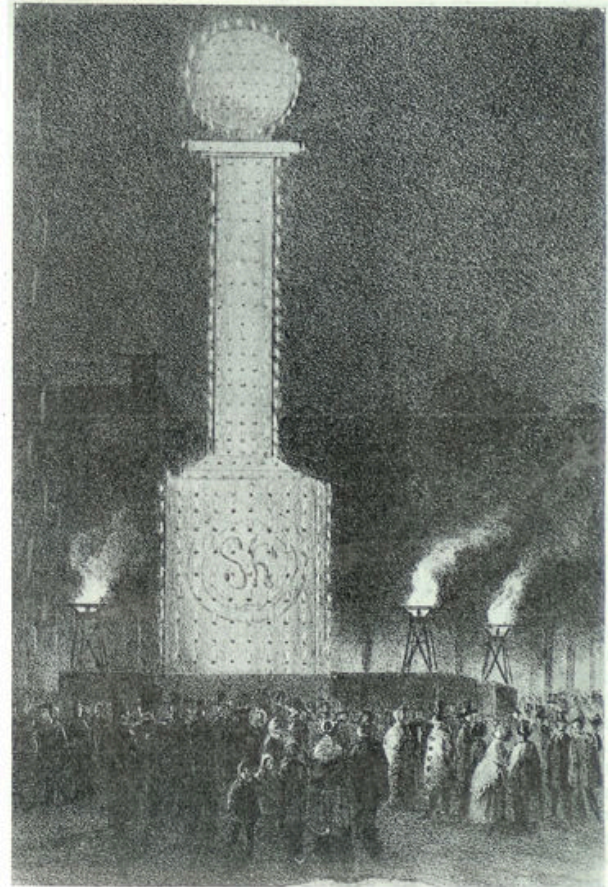
Hare Koninklijke Hoogheid de Prinses stelde haar ver-
loofde voor aan haar volk.
Zijne Doorluchtige Hoogheid de Prins verbond zich aan
Nederland.
En het volk luisterde naar de stemmen uit het Paleis.
Het radio-wonder liet die stemmen spreken in de huis-
kamers onzer steden en dorpen. Daar ook werd het
cordon verbroken. Door de liefde.

„Dit is het krachtigste cement
Dat harten bindt, als muren breken
Tot puin in 't end.”

Zoo zong Vondel van de huwelijksrouw. Maar dit
geldt ook de liefde van Vorstenhuis tot Vaderland; van
Vaderland tot Vorstenhuis.

... ..
Het is nog maar kort geleden.
Koningin en Prinses verlieten het Paleis aan het Lange
Voorhout, waar zij vertoefd hadden bij het ziekbed der
beminde Koningin-Moeder.
De menschen wachtten buiten — groetten eerbiedig en
zwegen. Dat was de liefde, die zwijgen deed. Ook toen
waren Nederland en Oranje één.
Koningin Emma, „ons aller Moeder” werd van Haar
hooge plaats in ons volksleven weggeroepen. En niet
lang daarna volgde Prins Hendrik.
Het Oranjehuis was in rouw!
Het Nederlandsche volk was in rouw!
De vlaggen treurden aan de stokken.
De oranjeleur was omfloerst.

God scheidt aan donkere wolk de gouden randen.
Ons volk heeft meegeleefd met Koningin en Prinses
in die droeve dagen, meer dan Koningin en Prinses
weten.
En nu deze verloving, nu dit huwelijk onze Koningin
zoo blij maakt is er vreugde in de harten der duizenden,
omdat de Koningin weer blij kan zijn.
Er is een vreugdevuur ontstoken in Den Haag. Iemand
zei bij vergissing, dat het bleef branden gedurende het
huwelijksleven van Prinses en Prins.
Dit vreugdevuur is genoemd het symbool der liefde voor
het Vorstelijk Paar.

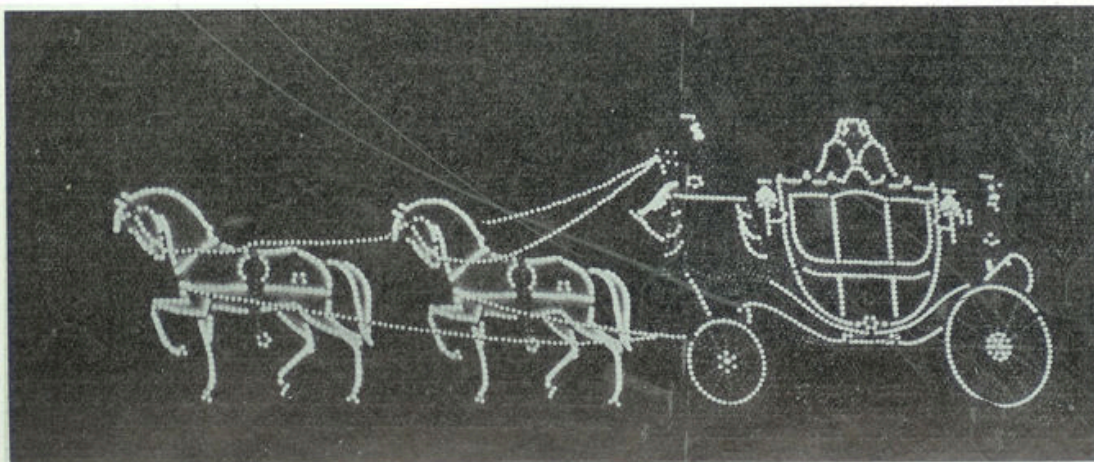

Illuminatie op de Plaats, bij het huwelijk van Sophia,
dochter van Anna Paulowna van Rusland, 8 Oct. 1842.

Nu — dan blijft het ook branden.
Als het straks gebluscht wordt, brandt het toch door.
Want het wordt gevoed, dit vreugdevuur, door de liefde.
Die haar schoonste openbaring vond op den dag, toen
Nederlands Bruid en Bruidegom hun volk begroetten
en dit den vorstelijken groet beantwoordde met den
bekenden wensch:

Dat 's Heeren zegen op u daal',
Zijn gunst uit Sion u bestraal'.

A. L. VAN HULZEN

Illuminatie in
1936-'37.
De gouden koets
in licht.